

[Guldberg.]

hold til, hvad den ville være, hvis den var kommet den 1. juli, fordi den nye pristalsberegning er kommet ind. Det koster staten mere, end vi havde regnet med i boligforliget til boligsikringsordningen, fordi det tynder landsbyggefonden ud — rentesikringsordningen, undskyld. Der er så mange ting i den sag, som gør, at jeg synes, det må være anbefalelsesværdigt for boligministeren at være meget nysgerrig med hensyn til, hvilket omfang dette har. Hvis det har det omfang, som hidtil er blevet oplyst, kan man sige sig selv, at det kan ikke alene være egentlige driftsmæssige, aktuelle og nødvendige udgiftsforhøjelser, der kan være gået ind i det.

Hvad angår det eksempel, jeg nævnte vedrørende Ballerup, så var det Ballerup-Albertslundprojektet, som det kaldes, og jeg tror nok, det var rart at se lidt nærmere på det, for jeg har altså forstået boligministeren sådan, at det, man i boligministeriet har godkendt, er den normale m²-pris på dette byggeri. Det skal jeg så ikke bestride; jeg har bare andre oplysninger, og de går ud på, at det, man har gjort for at kunne passe byggeriet ind i rammen, er, at man har sat gennemsnitsprisen på grundene ned ved at lave et større antal egentlige familieboliger — helt ned til 1½ værelses boliger. Det er klart, at så får man mindre arealer, og så er det jo muligt, at man på den måde i det absolutte tal — ikke i m²-tallet, men i det absolutte tal — kan komme ned på en pris, der kan godkendes. Jeg synes ikke, det er en særlig god måde at varetage disse ting på i betragtning af, det er familieboliger, vi har brug for.

Så har jeg en bemærkning til hr. Axel Ivan Pedersen. Som svar på mit spørgsmål om, hvorfor socialdemokratiet havde så meget imod, at folk skulle eje deres egne boliger, fik vi et svar vedrørende ejerlejligheder, et svar, der jo i hvert fald tydeligt viste, hvad vi jo også har hørt ved andre lejligheder, at det bestemt ikke er noget,

socialdemokratiet har sympati for. Det synes jeg socialdemokratiets ordfører skal have lov til at sige, selv om det var en af de dele, der gik ind i boligforliget; vi har jo hver sin ting, vi ikke synes om i det forlig. Det er der ikke noget at sige til, hvis man nu har det standpunkt. Man ser da også, hvorledes socialdemokratiet — det må jeg have lov at sige — meget kæmper for at undgå, at denne ejerlejlighedsmulighed kommer ind i det sociale boligbyggeri. Begge dele viser klart en modvilje.

Så siger hr. Axel Ivan Pedersen: ja men i vor tid er der jo bygget flere parcelhuse end nogen sinde, og det skal så være en demonstration af partiets stærke sympati for enfamilieshusbyggeriet. Men når vi andre får indtryk af, at man i socialdemokratiet synes, at det har taget overhånd, og at enfamilieshusene har for gunstige regler, så er hr. Axel Ivan Pedersens udtalelse jo ikke meget værd som argument, så er det udtryk for, at man er blevet forskrækket af, at der er blevet bygget så meget. Hvorfor skal man ellers til at ændre på reglerne for enfamilieshusene? (*Axel Ivan Pedersen*: Det skal man heller ikke!). Ja, lad os nu se, hvad der kommer. Der er i hvert fald én ting, jeg synes man skal være opmærksom på — på det punkt vil jeg indrømme at socialdemokratiet har ført en politik, der støtter byggeriet af enfamilieshusene — og det er dette: den virkelige årsag til forskelsbehandlingen mellem lejere og dem, der ejer deres bolig selv, ligger ikke i alle de småting, vi snakker om, den ligger ikke i lejeværdifastsættelsen og i retten til at trække renter og andre udgifter fra, noget, som andre mennesker jo også har ret til — nej, den virkelige årsag til, at enfamilieshusbyggeriet er så fordelagtigt, det er inflationen. Så længe man holder den i gang, og så længe den får lov til at køre, så længe folk tror på den og regner med, at de kan stole på den også i fremtiden, så længe er det lige meget, om det er ejerlejligheder eller enfamilieshuse, eller